

Aktiv Imagination med Madeleine Aleman

Madeleine blev konstnär sent i livet och hade ett helt annat liv innan det.

När hon väl bestämde sig för konstnärsbanan satte hon målbilden att ha sin första separatutställning innan hon fyllde 40 vilket var precis så det blev. Idag har hon varit verksam i lite över 20 år.



Hej Madeleine! Det är så trevligt att få träffa dig. Jag är riktigt nyfiken på din bakgrund, kan du berätta lite om livet innan du blev konstnär?

Redan som 12-åring ville jag bli konstnär. Jag påskyndade gymnasiet genom att läsa i dubbel hastighet på KomVux och på så sätt få en termin över att arbeta på Åhléns, för att finansiera förberedande konstskola.

Jag var däremot osäker på vilken väg jag skulle ta. Jag var första reserv på programmet Grafisk formgivning och illustration på Konstfack, men kom inte in det året och började då i stället att jobba som originaltecknare på en reklambyrå. Därefter jobbade jag som scenografiassistent på Dramaten. Jag var också politiskt engagerad och tecknade i Kvinnobulletinen.

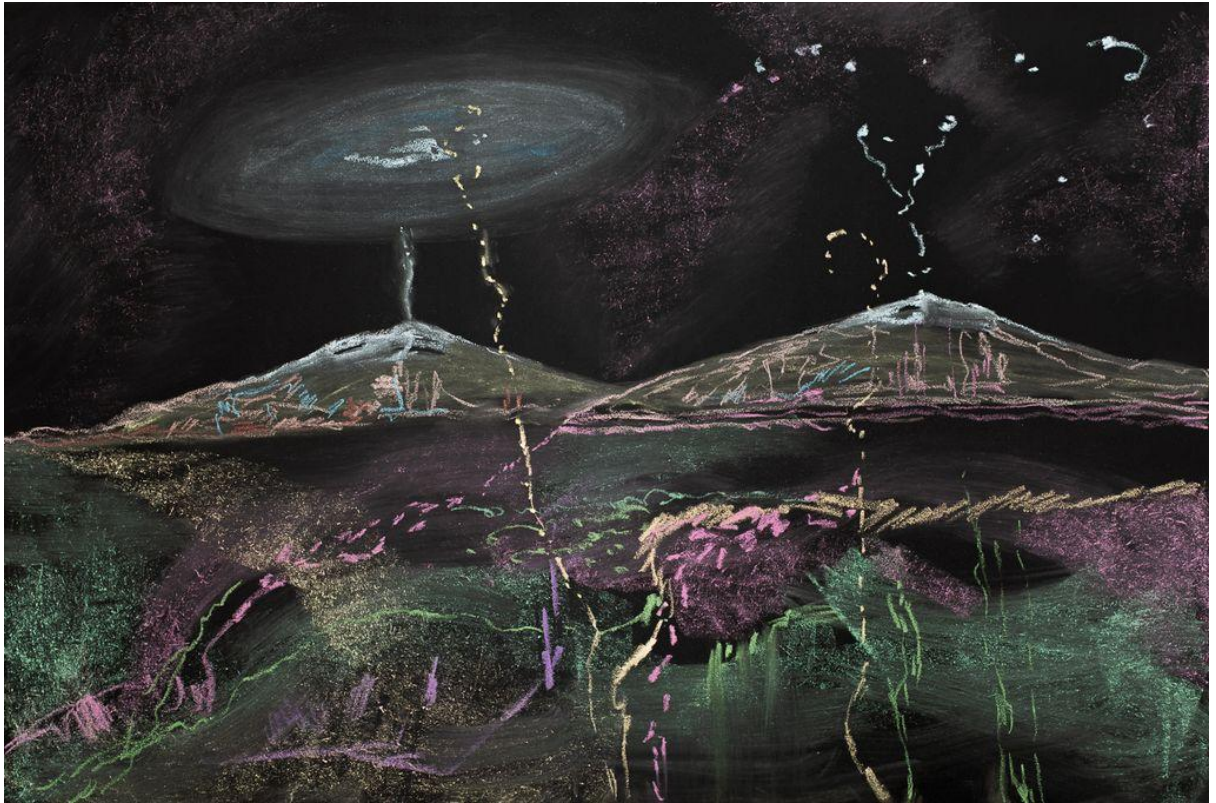


I en livskris ifrågasatte jag om mitt val av konst egentligen var min pappas önskan. Jag beslutade mig för att göra paus med konsten för att utforska det och gå i terapi. Den perioden arbetade jag på en hälsokostbutik som hade mycket alternativmedicin, ekomat och lite litteratur. Jag utbildade mig till zonterapeut och shiatsumassör. Jag fick barn ganska tidigt och hade två egna barn och fyra styvbarn när jag var 26 år. Det fanns aldrig någon tid att ens tänka på konst under den här tiden. Vi flyttade ut på landet och levde gröna vågen liv i Dalarna. Vi byggde hus i en ekoby och jag utbildade mig till Waldorfförskollärare och var med och startade en förskola. Sedan skiljde jag mig och var ensamstående med två barn. Någonstans där, i 35-årsåldern, vaknade jag mitt i natten och kom på att jag ju skulle bli konstnär och att det var jättebråttom!

Inom loppet av tre månader hade jag fixat en bostad i kollektivhus i Stockholm och Waldorfskola till barnen. Jag lyckades tjata mig in på Konstskolan i Stockholm, den enda heltidsutbildning där man kunde gå om man inte hade några arbetsprover att söka med. Sedan gick jag på Nyckelviksskolan och därefter på Konstfack. Där läste jag först till

Bildlärare och fick ett deltidsjobb på Konstskolan i Stockholm, samtidigt som jag gick jag som specialstudent på Konstfack.

Sedan rullade det på med olika utställningar och jag har även kunnat jobba mycket internationellt och gjort utbyten till Spanien och Kina. Jag har dessutom utbildat mig till bildterapeut, då jag tycker att konst, pedagogik och terapi skapar en intressant trekläng.



I ditt konstnärskap är ditt mål integration - berätta mer om det!

För mig handlar det om att fläta ihop olika delar för att bli hel. Jag flätar ihop flera referenser från föregående generationer i min familj, där både det inre och det yttre resandet har varit närvarande.

Min morfar var pastor i Filadelfiakyrkan och utsänd som missionär under många år i Portugal och Egypten. Vid något tillfälle under de senare missionsåren fick han en uppenbarelse som gjorde att han ville gå i Emanuel Swedenborgs fotspår vilket skiljde sig från pingstkyrkans predikan. Han blev ganska snabbt utfryst från pingstkyrkan och förlorade sina uppdrag där samt sin redaktörsroll på tidningen Dagen. Min mamma gick nästan hela sin skolgång i en arabisk skola i Egypten och hade det väldigt svårt när hon kom tillbaka till Sverige i tonåren. Hon passade inte in i den svenska kulturen och inte heller i pingstförsamlingen efter morfars uppenbarelse.

När hon träffade Pappa var det som balsam för själen. Han kom från en överklassfamilj och växte upp på Stureplan medan hon kom från fattiga förhållanden i Egypten. Det var två olika världar som möttes. Det de hade gemensamt var intresset för drömmar och tron på att det är en mening med allt som sker.

Pappa var jurist i grunden men sadlade om till psykoanalytiker. Mamma arbetade som psykoterapeut så det var mycket Freud, Jung och drömmar i samtalen kring middagsbordet. Ett slags integration mellan det psykologiska och det andliga.



När blev du intresserad av det andliga och vilka tekniker arbetar du med för att integrera olika delar?

Jag minns att jag blev aktivt intresserad när jag var 14 år. Jag började med meditation tidigt och studerade Jung. Den metoden som jag använt nu, i mina svartatavlan-teckningar bygger just på Jungs metod Aktiv imagination som jag praktiserat i 30 år.

Genom metoden försätter jag mig i ett tillstånd som liknar det precis innan man somnar; man känner inte kroppen men är fortfarande medveten. I det tillståndet är det som en inre resa i vilken saker flätas samman. Jag använder dessutom divinationsverktyg för att utforska olika dimensioner. Till exempel ingår I Ching i min konstnärliga praktik. Jag använder det som vägledning också i den konstnärliga processen.

Jag försökte hålla isär konsten och det andliga under en väldigt lång tid. När jag gick på Konstfack fanns det inget mer pinsamt och förbjudet än just det andliga. Det var otroligt mycket fördomar och förakt. Men 2012, då jag gick en kurs i Konstnärlig forskning, var mitt ämne Emanuel Swedenborgs drömmar. Det började med att jag kom på idén att bjuda Swedenborg på semlor och sen blommade det ut i att jag bjöd in C.G. Jung också på semmelfest. Helt plötsligt jobbade jag med performance! Jag som är en person som aldrig velat stå på en scen. Det är förunderligt att det blev så. I samma veva kände jag att jag hamnat i en återvändsgränd med måleriet, jag behövde gå tillbaka till det enkla och jag började teckna i stället.



Är det något särskilt du vill förmedla med din konst?

Det jag märker att jag vill göra är att jag vill återförtrolla världen. Jag önskar att betraktaren upplever den där känslan jag får när jag gör de inre resorna; fridfullhet, förundran, förväntan och förtjusning. Sen vill jag inte pracka på någon något, men det behövs mer hopp i världen tycker jag.

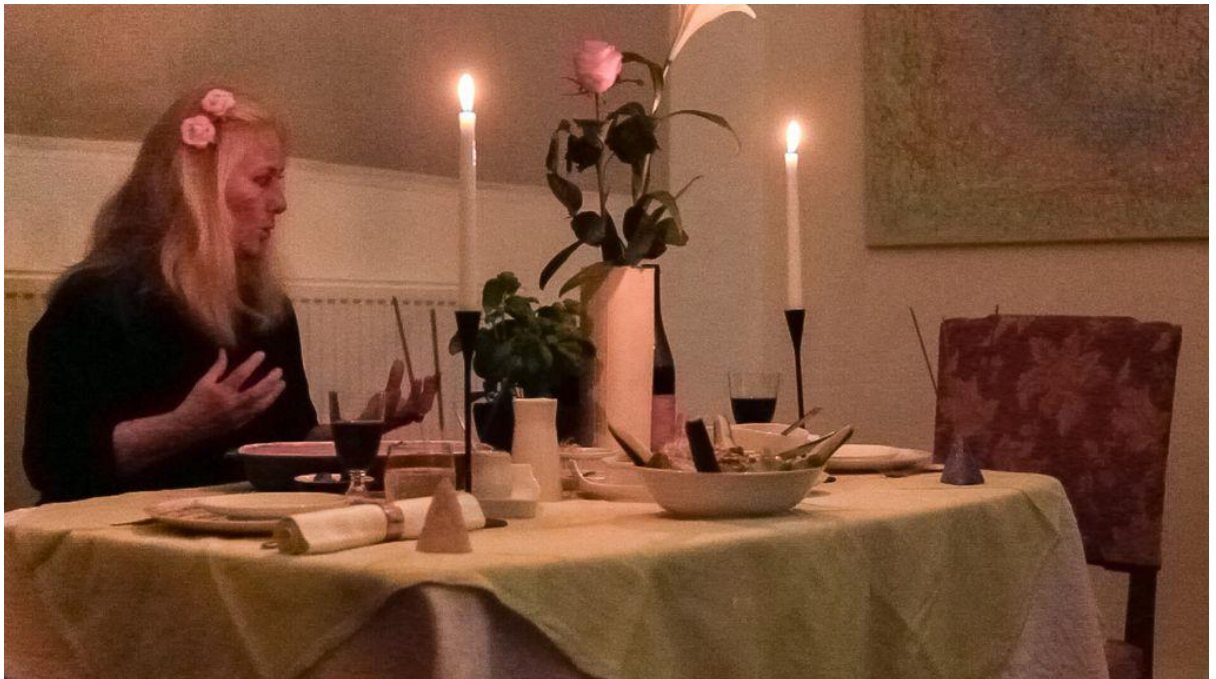
Ofta blir jag själv förvånad över vad slutprodukten blir. Det är flera gånger jag inte ens har tyckt om det jag gjort men ändå valt att visa det. Det är processen som står över produkten i slutändan.

Det tycker jag är fint. Att inte döma konstverket utan bara låta det vara och tala för sig självt.

När du säger det är det precis det jag vill komma från: dömandet. Att döma sig själv och varandra. Det stoppar upp den kreativa processen när man egentligen bara ska låta den vara och våga.

Om du var något av dina konstverk, vilket skulle du vara?

Då är jag nog min Hilma af Klint-performance! Det projektet handlade om att jag skulle leva så likt henne som möjligt. Det var underbart att kliva in i henne på det sättet, då jag har studerat henne sedan början på 80-talet, då jag hittade en liten skrift om henne på hälsokostbutiken där jag jobbade.



Om du var en annan konstnär, vem skulle du vara?

Hilma Af Klint säger jag som etta. På andraplats väljer jag Louise Bourgeois. För mig står Hilma för det andliga medan Louise står för det psykologiska, så det känns passande. Ivan Aguéli tar jag som trea, han får stå för Egypten och resandet.

Om du var en låt, vilken skulle du vara?

One av U2. Framförallt på grund av själva ordet; det holistiska och att få ihop allt till en helhet.



Vad jobbar du på just nu och vad har du aktuellt framöver?

Den 3e september hade jag vernissage tillsammans med två andra konstnärer på Galleri CC här i Malmö. Utställningen heter Ways of Journeying och handlar om såväl inre som yttre resor. Jag visar svartatavlan-teckningar på MDF och kortversioner av mina dokumenterade performances. Det är också flera filmevents med förtäring inplanerade under utställningsperioden.

Gallerihelgen och Malmö Open Studios är också denna månad, samt ett digitalt ateljébesök med konstföreningen på Malmö Universitet. I oktober ska jag ta en välbehövlig semester i Katalonien, där har jag också ett liv.